

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenredni ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrto leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrto leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje ob četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — Opravištevno, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

O vojski.

Iz Berlina poroča telegram, da je tam razširjen glas, da je ruski posel v Carigradu uže dobil ukaz, Turčiji vojno napovedati.

Iz Peterburga pa ima „Pol. Corr.“ telegram, ki pravi, da Rusija neče več sprejeti izrednega poslanika turškega, ker so vse nadaljne razprave zastoj.

Črnogorsko premirje je obteklo, ali Črnogorci bodo še le potem začeli vojevati, kadar začno Rusi.

Ruske novine „Golos“ 12. aprila pravijo, da nij več nobenega upanja, da bi se mir obdržal. Logični nasledek turškega odbitja protokola da je ta, da Rusija zasede turške provincije. Cilj Rusije nij čistilakomnost, temuč samo človekoljubje, ker stopi v delo za brambo kristijanov.

Vojska je tedaj gotova. Ali bode ostala le mej Rusijo in Turčijo lokalizirana, ali se vname občen strašen boj Evrope, — kdo bi mogel prorokovati?

Rusija se pripravlja, kakor je videti, tudi na večji evropski boj. „Pol. Corr.“ se iz Peterburga piše, da je mestni prefekt peterburgski general Trepov, dobil od vojnega ministerstva ukaz, peterburgski vojni okraj do 22. aprila mobilizirati. Tudi moskovski okraj bode uže 15. t. m. mobiliziral. — Snuje se baje tudi nova severna armada v Rusiji. — General Semeka pravi, da Rusija še nikdar tako velike vojske nij imela na nogah, kakor zdaj. —

Volitev ljubljanskega župana in podžupana

ima svojo malo zakulisno zgodovino. Kakor smo zadnjič poročali, voljen je za župana pen-

ziježirani c. kr. vladni svetovalec Laschan, tudi volitev podžupana se je vršila.

Gospodu dozdanjemu in zdanjemu županu more tudi naša narodna stranka priznati, da jej nij zagrizen narodni sovražnik, da vodi obravnave in odgovarja na interpelacije bolj objektivno, nego bi jih mnogi drugi iz večine, in da je priden delavec na svojem mestu.

Advokat Schrey, o katerem smo vedeli, da ga večina misli voliti za podžupana, pak je fanatičen, zadirljiv in najbolj osoren sovražnik nas Slovencev, tudi jeden tistih izmej nemškutarjev, ki je povsod pripravljen kakov prepir začeti. Znan je iz deželnega in mestnega zbora, pa tudi iz agitacije. Mej nemškutarji samimi mu nekateri to očitajo. To in ker je bila prej navada, da je bil prej kakšen meščan (bürger kat'exochen) podžupan, ter nij treba, da bi bila oba župan in podžupan iz jednega in istega stanu, ker dovolj bi bilo, če je župan jurist, podžupan naj bode kakov meščan: — napotilo je narodno manjšino mestnega svetovalestva, da je v tem smislu večini predlog stavila.

Narodna stranka je hotela v prvej seji pokazati, da jej nij za opozicijo na vsako ceno. Hotela je tudi svoje glase dati županu in celo podžupanu, da bi bile volitve jednoglasne. Terjala je za to le jedno koncesijo meščanskemu elementu: namreč, da se ne voli dr. Schrey za podžupana, temuč kak meščan, na pr. g. Dreo, torej celo jeden izmej nam nasprotni večine, kajti da bi bili zahtevali, naj se voli iz naše manjšine podžupan (kar bi sicer pravično bilo), tega od nam nasprotni stranke nijmo vajeni nikoli pričakovati, zato nam nij na misel prišlo.

Nemškutarska večina pa niti te male koncesije meščanskemu elementu nij

hotela storiti, kar vsem volilec v premislik objavljamo.

Sicer pa to nij čudno od stranke, katera manjšino tako prezira, da izmej devetih odbornikov v najvažnejše odbore (v šolski, magistratni in pravni odbor) nobenega ne voli, samo da tam dela, kar hoče in da prva njena posvetovanja na dan ne pridejo. Kakor smo pa uže zadnjič omenili: prav je tako! Samo, da naj si nasprotniki zapomnijo, da kdor veter seje, bode vihar žel, ali: „hodie mihi, cras tibi.“

Iz Rusije. [Izv. dop.]

Oni, ki rusko politiko iz nemških in celo iz beletrističnih novin študirajo, to se ve, da uže davno znajo, kako se je skoval oni mejnarodni akt, na katerem celi labirint sedanjega političnega položaja leži — govorim o londonskem protokolu. Pa kako znajo, to je vprašanje, o katerem se taki možje navadno malo brigajo. A človeku, ki želi imeti istinita izvestja o delih naše ruske vlade, je ta reč jako važna. Za take bralce predajam „Slov. Narodu“ v denšnjem dopisu zrno dopisa iz Peterburga v „Mosk. Ved.“ govorečega o ozaglavljenem predmetu, katere novine so dozdej še vedno crpale iz najvernejših izvirov.

I. Inicijativa glede mejnarodnega pisanega akta je našega kabineta, s kakim namenom, čitatelji znajo, sledeči za razvojenje vzhodnega vprašanja. No Anglija se je precej uprla, kaj jej je prvi princip, ne vezati si rok v bodočnosti, razen v mirnih obzirih. Rusija je odgovorila, ka poleg mira želi tudi garancij o njem. Začeli so se prepiri, ki spominjajo novejšo germansko jezikoslovno kritiko. Anglija ne dopušča besede „coercition“ (da bi s silo prinudili Turčijo k izpolnjenju reform) v

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Drugi del.

Drugo poglavje.

(Dalje.)

Dalje gredé je Francika zapazila jako okusen širokorobnat slamniki, ki ga je Bela drzno nosila malo v stran, ter ga precej izpoznala, da je Jeričin. Bilo je nekoliko fantastično pokrivalo, katero si je Jerica bila težko sama kupila; zbral in kupil jej ga je bil minolo poletje gospod Graham, da bi jo odškodoval za navadni slamniki, katerega jej je bil po naključbi pokvaril. Ker je bil priprost in vendar okusen, nosila ga je često na sprehodih in ga je potem navadno obešala v omaro v predsobi, kjer ga je dobila Bela ter

se ga polastila. Francika pa ga je videla v Jeričini sobi pri gospe Varenovej. Dovolila ga jej je bila pokriti pri nekej priliki, ko je pomagala predstavljati zastavico v slovakah, in nikakor nij dvomila, da je ravno tisti. Ker je slišala, da je Jerica omenila Emiliji, da pogreša slamniki, čudila se je, da se je Bela z njim nališpala. Stojčca za Belo, kazala je Jerici nanj, pogledala jo je debelo, zavila je lice ter se je kretala, da bi izrazila svoj namen da ga bi gospici Kintonovi iztrgala raz glavo ter ga pokrila pravej lastnici.

Jerica se je komaj zdržala resno. Majala je z glavo, protila je Franciki s prstom, dajala jej je znamenja, da naj opusti. Veliki beli slamniki je zakrival nje smeh, ko je zgrabila Jerico za roko ter z njo tekla doli po poti. Bela in njen spremljevalec sta zopet sama hodila.

„Francika,“ rekla je, „ne smeš me siliti k smehu. Ko bi bila videla naju gospica Klin-

tonova, čutila bi se bila jako razžaljeno.“ — „Naj pa nikar ne nosi vašega slamnika,“ rekla je Francika; „naj ga ne nosi.“

„Da, naj ga le nosi,“ odvrnila je Jerica. „Tako zala se vidi v njem. Veseli me, da ga nosi; ne smeš jej omeniti, da je moj.“

Francika jej nij hotela obljubiti tega in njene oči so gledale tako zvito, da se je bilo bati nezdode.

Sprehod skozi gozd je bil jako prijeten. Jerica in njena mlada spremljevalka ste uživale mirno naravo, skoro izpozabili, da ste bili pri družbi, kar nenadoma zagledate gospoda Brusa in Katinko. Sedela sta pri deblu starega hrasta. Katinka je hitela narejati venec iz hrastovega listja, ki ga je potem pripenjala svojemu spremljevalcu na klobuk; ta pa ne skrben in nemisleč je slonil na drevo, ko ga je Jerica zapazila. Komaj jo je zagledal, pripognil se je, ogledoval Katinkino delo in ko je Jerica se toliko približala, da ga je lehko

protokol, in ko je naš kabinet predložil besedo „action“, katero je Anglija od začetka odobrila, poslednja naenkrat ugovarja, ka ta beseda na Angleškem več pomeni, čem na Francoskem. Rusija je odstopila obe in predložila drugo frazo, katera se je vsem dopala. Začenja se redakcija protokola na podlagi konstantinopelske konferencije. Koliko prepira je bilo tukaj, kaže to, da je grof Šuvalov skorej vsako besedo moral po telegrafu zvedeti iz Peterburga. Glede Črne gore je bilo povedano, ka mir mora biti sklenen s Turčijo „sur des bases“ (na pogojih) stambulske konferencije. Vse je bilo končano, ko nenadoma

II. Anglija zopet zavija o svojem „principu“ in zahteva razoroženja naše ruske armade. Rusija prijema to zahtevanje, če a) Turčija sprejme protokol, če b) sklene mir s Črnogoro, če c) razoroži svojo vojsko in če d) Rusija uvidi vsaj načelo upolnjenja reform, omejenih v protokolu. „No kako zahtevati od Turčije razoroženja, če Rusija ne da dokumenta, da stori isto, katera bi mogla na prvo nenadoma napasti, tako zopet ugovarja Anglija. „Mi nismo roparji, naša beseda nam je sveta,“ odgovarja Rusija. Anglija se protivi dalje, in dožene Rusijo do tega, da poslednja se zaveže podati v Angleško vnanje ministerstvo promemorijo brez vsacega podpisa, v katerej je izloženo, kar se obeta. Angliji je tudi tega premalo. A Rusija dalje odstopati ne more in v svojem gnjevu nad angleško tvrdoglavostjo predlaga Angliji ali podpisati protokol pod pogoji, ka a) Turčija prime protokol, ka b) sklene mir s Črnogoro, ka c) polje poslanca s posebnim polnomočjem v Peterburg radi vzajemnih pregovorov o razoroženju — ali diplomatska mirna zveza mej Anglijo in Rusijo okonči se. Poslednja alternativa povedana bila je angličanskemu poslu pri našem dvoru g. Loftosu v St. Peterburgu v posebni seji pod predsedništvom kneza Gorčakova vsej silo ruskega prepričanja v istini svojih zahtevanj — angleški posel telegrafira naš ultimatum v London, in — protokol je bil podpisan od Anglije v posebnej in poslednjaj seji njenih ministrov. —r.

Biškop Strossmajer o pomanjkanju duhovnov.

Veslavni biškop in rodoljub jugoslovanski, J. J. Strossmajer priobčuje iz lastnega peresa v „Obzoru“ od četrtka jako dolg čla-

nek, ki govori o načinu, kako bi se pomagalo pomanjkanju duhovenstva, kako bi se v obče odgojevala duhovna mladež, da tem bolje svojemu poklicu odgovarja. Sicer je ta predmet bolj cerkven, vendar hrvatski škof zna tako zanimivo o njem govoriti, da na levo in desno od njega lete bistrega uma iskre, ki osvetljajo politične in narodne obzore, kateri so tako za nas, kakor za Hrvate veljavni.

Tudi Strossmajer vidi v novem vojnem zakonu (vojaškej postavi) glavni razlog pomanjkanja duhovnov, da si je ta vojni zakon sicer pravičen in dober. Za tem pa vidi pomanjkanje duhovnov v razvitku našega političnega življenja, slaba plača duhovništva; kriv je tudi duh časa. On svetuje, da se naredi zavodi za male dečke, ki se hote posvetiti temu stanu, da biškupi cesarja prosijo olajšanja vojne postave za bogoslovne kandidate, pa da se vse hrvatske biskupije zedinijo v tem, da bogoslovce dajo študirati na bogoslovnej fakulteti zagrebskeje. Kajti „v Zagrebu — pravi — je ognjište svih narodnih težnja, koje takodjer valja duhovnoj mladeži poblizje poznavati. Ja njesam za to, da se naša mladež crkvena osami, od ostalog naroda posvema razluči. Samo za redovnike je samostan. Mi svjetski svećenici u svijetu živimo; imamo dakle svet sa svake strane poznavati. Nerazborito je jadikovati vrhu sveobće pokvarenosti; naše jadikovanje ima biti revno poslovanje. Mi smo zvanjem našim Samaritani, kojim je u ljubavi i poniznosti pred ranjenici poklek-nuti te rane njihove uljem i vinom izpirati, imamo mi prvi poznavati. Obćenje dakle mladeži naše sa ostalom svjetskom mladeži salvis nonnullis cautelis — nije štetno, pače je koristno. Magjari osnovali su v Pešti generalno sjemenište, da se mladež duhovna ciele zemlje sveučilištem okoristi; pače Magjari i u Beču imaju svoj zavod, da se mladeži duhovnoj prilika pruži in i na bečkom sveučilištu blagosloviju učiti.“

„Smije se reći, da će cio narod nakanu našu, da nam svećenstvo učenje, revnije i kriepostnije bude, velikim odobrenjem pratiti, jer narod živo osjeća, da je takovo svećenstvo velik i neprocjenljiv dar božji.“

„Željno želi sav narod, da se naše sveučilište čim prije popuni. Štednja nigdje nebi bila neumjestnija nego ovdje, jer novac uložen nigdje tolikih kamata neunaša kao tuj. A kad se nije u svoje vrijeme pobrinulo, da

izpiti našega sveučilišta posvuda u carstvu valjaju, morali bi se barem sada o tom pobrinuti, da nam inače naši mladići iz Dalmacije, Slovenije neustanu izključeni od sveučilišta našega. Učitelji pako a i učeća mladež imali bi se svačesa čuvati, što bi našu jugoslavensku mladež našem sveučilištu otudjilo. Glavna namjera našem sveučilištu imati biti, da s vremenom sav jugoslavjanski svet oko sebe skupi.“

Samo iz teh citatov uže naši bralci izprevidijo, kako hrvatski škof pri vsakej priliki na narodno, na jugoslovansko korist gleda. — A njegovi vrstniki drugod?

Pomanjkanje duhovnov se tudi pri nas pokazuje. Uzroki so menda jedni in isti. Čudno nij to pomanjkanje, uže če se samo to pomisli, koliko manj učencev štejejo zdaj naše gimnazije, nego so jih štele prejšnja leta. Zato je tudi pri nas Slovencih nalog vsacega omikanca, zlasti narodnega duhovenstva po kmetih, da prigovarjajo staršem in pomagajo talentiranim kmetiskim fantom v mestne šole. Nekoliko jih bode duhovnov, drugi pa bodo mej kasnejšo narodno inteligenco narodnemu narastaju prav prišli v borbi za Slovenstvo.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 14. aprila.

V *tirolskem* deželnem zboru je poslanec Giovaneli rekel: Vlada je brezobzirna, ona ima strankarsko vladanje. Namestnik Taaffe mu je ugovarjal. — Če je Giovanelijev govor dalji in znameniteji, prinesli ga bodemo obširneje, kader dojde, zdaj so one besede znane le iz telegrama.

Ker se je tudi *bukovinski* deželni zbor 11. t. m. odprl, zboruje zdaj 15 deželnih zborov to s. omlad.

V *unarske* dežele.

Rumunsko ministerstvo je 13. aprila sklenilo rezervno vojsko sklicati in je določilo, kako se ima Rumunija v prihodnej vojni in v vseh možnih izidih držati.

Iz *Hercegovine* in Bosne je na avstrijsko, srbsko in črnogorsko zemljo pribeglo 155,000 ljudi. Tako je preračunal italijanski konzul Durando v Dubrovniku in poročal svemu ministru lani marca meseca.

V *angleški* zbornici je bil 13. aprila predložen budget. Izdaje prejšnjega leta presega jo proračun za 443000 funtov šterlingov. Za prihodnje leto je pa 226000 funtov več dohodkov nego stroškov. Davki se ne bodo ne povišali ne ponižali.

slišala, jel jo je čez mero hvaliti. Zarudela smehljajoča Katinka ga je kaj radostna poslušala. To njeno veselje se je pomnožilo, ko je videla, da jej Jerica nij mogla odtegniti njegove pozornosti, temveč, da je pustil, da se je njena soljubnica vsedla precej daleč od njih, sam pa jej je neprenehoma šepetal na uho nepomenljive prijetne besedice. Uboga, neprevidna, prostosrčna Katinka! Držala ga je za poštenjaka, on pa je kupoval njeno srce s ponarejenim denarjem.

„Gospica Jerica,“ rekla je, „rada bi, da bi prišli v kako jelovje, kjer bi dobila nekoliko jelčnih češarkov, iz katerih bi si rada naredila cajnic in omaric.“

„V to mer je le mnogo jelk,“ rekla je Jerica ter jej je s prstom pokazala.

„Zakaj bi pa ne šle tja iskat češarkov?“ vprašala je Francika. „Vrnili se bi, predno bode Bela Klintonova tu.“

Jerica jej je privolila ter je šla z njo, ko

ste še svoja slamnika obesila na bližnje drevo. Mudili ste se le malo časa, kajti Francika je nabrala mnogo češarkov ter je bila v veliki zadregi, kako bi jih nesla domov.

„Mislila sem si,“ rekla je nazadnje. „Leteti čem nazaj in izposoditi si rutico od Benjamina; ko bi mi je pa ne hotel dati, vzela bodem slamniki, ter ga napolnila.“

„Jerica je obljubila počakati jo; in Francika je zletela. Približavši se mestu, kjer je bila zapustila Katinko in brata, zaslišala je več glasov in glasni smeh. Bela in lajtenant sta bila došla, ter sta z nekom močno šalila. Bela je držala bel slamniki v roki. Vpregnila ga je bila popolnem, da je bil podoben slamniku kake stare babe; spredaj ga je olišpala z marjeticami in regradom in pripela mu je rutico za pajčolan. Nataknila ga je na palice lajtnantovo, ter je vzklicavala, kdo več da za nevestin slamniki gospice Flintove.“

Francika je razdražena poslušala malo

trenotkov, potem pa je storila, kot bi prišla iz gozda. Katinka jo je zgrabila za krilo ter je vskliknila:

„Kaj Francika, ti si tu? Kje pa je Jerica?”

„O, tam v jelovji je,“ odvrnila je Francika, „ter me je poslala po njen slamniki. Solnce jako pripeka tam, kjer sve medve.“

„Ne, to nij nje čepica, ta je Emilijina. Ta-le je njen slamniki,“ in zgrabila je slamniki, o katerem sta gospoda prejšnji hip trdila, da se Beli posebno dobro podaja, ter ga jej je vzela raz glavo.

Beli so oči plamteli razdraženosti. „Kaj češ reči s tem, ti mala neumna žival? Daj mi slamniki nazaj!“ in stegnila je roko, da bi ga jej vzela.

„Tega ne bodem storila,“ odgovorila je Francika. „slamniki je Jeričin. Iskala ga je denes po polu dne, a menila je, da je ukraden ali pa založen, in izposodila si je čepico pri gospici Emiliji; a veselilo jo bode, da se

Iz **Pariza** se javlja, da je angleški prestolni naslednik, kraljevič valeski tja prišel. — „Moniteur“ pravi, da si je Francoska prizadevala ohraniti mir. „Francoska, ki ima polno dela z zdravljenjem svojih ran, mora popolno neutraliteto varovati v vprašanji, katero nij sprožila, a katerega strašne nasledke je vedno odvrniti skušala.“

Občni zbor „glasbene matice“

dne 11. aprila 1877.

(Dalje.)

Odbor pevskega društva „Slavec“ v Gorici je z dopisom od 27. septembra pr. l. izrekel željo, da bi združeno z našo „glasbeno matico“ izdaval skladbe, na kar se je v odborovi seji dne 2. oktobra pr. l. sklenilo, da smo v principu za združeno delovanje, vendar da je treba poznati pogoje, pod katerimi bi „Slavec“ sodelovanje pri izdavanju skladb prevzel. Naklonil mi je torej odbor, da „Slavcu“ pismo to naznamim, kar sem tudi takoj, to je 3. oktobra pr. l. storil. Žalibog, nam še do danes nij odgovor došel, tako, da se bojimo, da nam zaželeno složno delovanje na glasbenem polju za zdaj vsaj še nij zagotovljeno. — Osnovale se je v Ljubljani tudi novo glasbeno društvo, katero hoče cerkveno muziko gojiti in cerkvene napeve izdavat, namreč „Ceciljsko društvo“. Ker so v odboru tega društva večidel znani rodoljubi, moremo le veseli biti, da se je to društvo ustanovilo, katero odvzame našej „glasbeni matici“ skrb za cerkveno muziko. Odslej nam ostane še skrb za posvetne skladbe, šolske in narodne pesni, in s temi bode naše društvo dovolj opraviti imelo.

Odbor je v svojej zadnji seji odločil razpis darila 20 goldinarjev za skladbo, katera je zložena za glasovir na naslov: „V krasnej noči“, ker s takim skladbam se prikupimo posebno gospod in gospodičnam igralkam na glasoviru, katere morejo vedno tuje kompozicije kupovati in igrati, ker nam manjka domačih.

Gospod Josip Kocijančič je za društveni arhiv podaril en iztis I. zvezka svojih „slovenskih narodnih pe-nij“ za kar mu izrecimo pristržno zahvalo.

Za tekoče leto imamo uže dosta lepega gradija pripravljenega, katero bode gotovo čestitim udom všeč, kadar jim dojde v roke in radi bi še več storili, radi bi izdajali bolj pogosto muzikalije, ko bi se nam izpolnila želja, da bi našlo naše društvo večje podpore,

je zopet našel, in jaz ga jej bodem prinesla. Mislim,“ rekla je, ko je odtekla in se še enkrat ozrla, „mislim, da gospica Emilija se ne bode hudovala, če pokrijete njeno pokrivalo do doma, če se bode varovali in ga ne pripogibali.“

Nekoliko časa se je Bela jezila, Katinka in gospod Brus sta se smijala, lajtenant Osborne pa se je na skrivnem veselil; kar je prihitela Jerica iz gozda s slamnikom v roki, Franciko pa za soboj, ki je za njenim hrbtom ponavljala Belino protenje in jo oponašala.

„Gospica Klintonova!“ rekla je Jerica, položivši jej slamnik v naročje, „žal mi je, če je bila Francika v mojem imenu neuljudna. Jaz je nijsem poslala niti po slamnik niti po čepico, in veselilo me bode, če bode nosili klóbuk, kadar se vam bode ljubilo.“

„Ne potrebujem ga,“ rekla je Bela zaničljivo, če mislila nijsem, da je vaš.“

(Dalje prih.)

da bi mu rastlo število udov in dohodkov. Pozivljamo torej vnovič vse domoljube, naj se ne mudé pristopiti v naše društvo, katero mnogo koristi za razširjenje domače slovenske pesni v narodu; katero skrbi, da se vzbuja občeznana glasbena nadarjenost našega ljudstva.

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— („Laibacher Tagblatt“) drugače tudi „der dumme Kerl von Laibach“ imenovan, organ naših nemških in renegatskih Turkov, se v petek norca dela iz najstarejšega uda ljubljanskega mestnega svetovilstva, narodnega g. Potočnika rekoč: „Gestern nahm ein Mitglied der national-klerikalen Partei einige Minuten den Präsidentenstuhl ein, es war demselben gegönnt, (wie „Habakuk in Raimunds „Alpenkönig mit Begeisterung ausruft: „Ich war zwei Jahre in Paris!“), die Versammlung in nationalem Idiom anzusprechen“ — Uže starost spoštujejo omikaní ljudje povsod; zlasti pa pri tacihih prilikah, kakor je slovesna seja kacega starešinstva, je gotovo grdo in neotesano insultirati starostnega predsednika na tak način. Če je g. Potočnik govoril na predsedniškem stolu tudi nekoliko slovenski, govoril je naš prvi deželni in mestni naš jezik. Roganje in psovanje tujcev z besedo „im nationalem idiom“ (torej niti jezika nam ne privoščijo!) je v Ljubljani vsaj surovo. Sicer pa je oče one notice menda le g. Schrey. Potlej je jasno.

— (Slovensko gledališče.) Denes zvečer je benefica gospodične Cecilije Podkrajškove. Predstavljalo se bode: „Na kosilu bom pri svoji materi.“ Igra v enem dejanji, po francoskem „Je dine chez ma mère“ poslovenil Valentin Mandelc. Potem: „Trnje in labor.“ Drama v 2 dejanjih, po Léfontu poslovenil F. Končan. — Upamo, da bodo na čast najmarljivejše naše igralki prostori polni.

— (Poštna direkcija v Trstu) nam piše: „Čast nam je, slavnemu uredništvu „Slovenskega Naroda“ na dopis 6. t. m. št. 77 pod naslovom „slavne poštne direkcije“ naznaniti, da bomo po vrednosti one uradnike v Ljubljani v dveh nam znanih zakrivdah resno kaznovali, ter nam tanko pazili, da se enake pri-tožbe ne bodo več ponovile. Bauer.“

— (Obsojen) je bil 11. t. m. od ljubljanske porotne sodnije kajzarsk sin Pavl Br-gant od sv. Tomaža, 37 let star, ki je bil uže večkrat kaznovan zaradi zločina požiganja in ropa. Ta zločinec je dvajset let svojega življenja preživel v ječi in v vsej loškej okolici so se ga bali. 11. januarja t. l. je spremljal nekega kmetskega sina Ivana Sturma iz Potoka od Kranja proti Dobropolji, izpraševal ga, če ima denar in zvedevši, da ga ima, je strelil nanj, da bi ga oropal. K sreči ga nij smrtno zadel in ranjenec mu je ušel. Sodnija je zavrattnega morilca kmalu potem dobila in zaprla. 11. t. m. je stal pred porotniki zaradi zločina poskušane zavrattnega umora. Zatoženec ob konci obravnave, ko ga predsednik vpraša, ali ima še kaj omeniti, pravi: „Kaj čem govoriti, nedolžen sem, ker me pa ne poslušate, obsodite me, kakor hočete, makari na smrt.“ Obsodili so ga na 18 let težke ječe, vsak mesec en dan posta, vsak 11. jan. pa trdo posteljo. Zraven tega mora poškodovancu 50 gld. za bolečine plačati, 2 gold. 10 kr. za klóbuk, 4 gold. pa za urno verižico.

— (Iz Trsta.) „Edinost“ piše: Tržaški deželni zbor se je odprl 5. t. m. Mestni žu-

pan, deželni glavar, pozdravil je zbranih 33 poslancev ter izrekel željo do delavnosti in mirnih debat, kakor se je tržaški deželni zbor doslej v tem odlikoval. Tržaški Slovenci poznamo predobro mirne debate, vžlasti, ako gre za kako slovensko stvar, takrat je v nasprotnem taborji šum, ki ga podpira laška galerija z žvižganjem. Uže peto leto je v kovačnici naših dobrih mestnih očetov nova mestna volilna reforma, odpravljenje tvrdjav, razširjenje mesta v okolico in druge stvari, toda zagotovljeni smo, da vse to le želja laške stranke ostane, ker je nam in vladi na škodo, ako bi se izvršilo. Naši poslanci pa bodo krepko povzdignili glas proti krivični večini laške stranke, ter delali, kakor do sedaj, da ne zraste lahonsko drevo do nebes. — „Triesterca“ je dan pred deželnim zborom tako obdelala laško stranko, da bi morala sramovati se ironije in obsodbe.

— (Konfisciran) je bil včeraj tržaški slovenski časnik „Edinost“, ki izhaja vsake štirinajst dni, in sicer zaradi prvega članka.

— (Iz Ptujja) se nam piše: V četrtek 12. aprila je imelo učiteljsko društvo ptujsko svoj 4. redni zbor v tekočem letu. Pohodil je društvo tudi okrajni šolski nadzornik g. Janez Ranner. Enoglasno se je sklenilo, da se naj varuje pravica okrajnih šolskih svetov pri imenovanju učiteljev. Po istem poslancu se bode deželnemu zboru tudi izročila resolucija, po kateri se ptujsko učiteljsko društvo popolnem sklada s peticijo celjskega učiteljskega društva, da naj definitivno nameščen podučitelji ravno tako dobivajo petletnice, kakor definitivni učitelji. Resolucijo je predlagal g. J. Robič.

— (Prazna vera.) Neke kmetici v celjskej okolici je zadnji čas uže več svinj poginilo. Namestu da bi poiskala razumnega živinskega zdravnika, vzele so babe poginjenega prešiča ter so šle po noči na križpot, da bi tam zvedele, kdo je „zacopral“. Tam naredé velik ogenj in denejo prešiča nanj. Potem se skrijejo, ne govore nobene besedice in čakajo copernika. Ker je paleča se crkovina začela smrdeti in je bil ogenj velikanski, pride res kmalu nek kmet sè sosedom gledat, kaj je. Komaj prideta blizu, planejo babe proti njima, začno jih preklinjati, češ, „zdaj vemo, kdo nam je prešiča zacopral.“ Babjeverni ljudje tistega kraja zdaj ubogima kmetoma ne dajo miru.

— (Deteljni tat.) Iz Sosiče v Istri se nam piše: „Kar je tvoje,“ mislil si je revež kmet iz bližnjega Rovinjskega sela, „to je tudi moje,“ ter po noči šel na njivo nakosit si detelje za svojo kravico. A zapazi ga pri delu njivinega lastnika hči, ki se pa nikakor nij strinjala z gori navedeno logiko, ter brzo tatu ovadila svojemu oču. Gospodar pokliče hlapca in prične se človeški lov. Tat, mené, ka mu je na drugej strani sloboden pot, pobriše jo tija; a revež se je spekel, kajti z druge strani mu je hlapec pot zaskočil. Do dobra sta mu premehčala rebra, da je nezaveden obležal sub divo. Tri ure je prebil zvunaj ter zavedši se potem jedva po vseh štirih splazil se do doma. Hlapec in gospodar pak sta imela pretrde pesti, batin je bilo pregorkih in preogromna kopica, — revež, dasi preje korenjak, uže umira in gotovo pojde v krtovo deželo. Linhujočega gospodarja so sinoči odvedli v Rovinj v luknjo.

— (Nenavadno rodovitno kozo) ima prevalski železniški čuvaj g. Muškát. V 6 letih mu je skotila 20 mladih. Letos jih je imela 5.

Razne vesti.

* (Starost in slava.) Najvišja moč je dandenašnji v najstarejših rokah. Knez Gorčakov stoji v 79. letu, lord Beakonsfield v 75, Gladstone je star 68 let, knez Bismarck 62 in toliko tudi lord Granville, voditelj opozicije v angleški zgornji zbornici in prejšnji minister. Mac-Mahon je v 69. letu, Thiers je že nad 80 let star, cesar Viljem tudi 80, papež Pij IX. bo dopolnil kmalu 85. leto. Lord Russel je papežev starost, lord Stratford de Redcliffe, dolgoletni poslanik v Carigradu, je že 89 let. Viktor Hugo šteje zdaj 75, Carlile 80, Tennyson 67, Longfellow 71, Emerson 75 let. Angleški ministri vsi vkup štejejo 660 let.

* (V morje skočila) je v Trstu mlada in bogata gospa nekega trgovca, ko jo je z vsemi pripomočki zastoj iskal, dobili so jo pod Nabrežino v morji. Dalje je v morje skočila tudi mlada 20 let stara gospa, nekega trgovca žena, za sv. Andrejem. En stražnik in nek težak sta skočila za njo, jo hitro na suho potegnili in s kočijo na dom spremili. Kakor se je iz zanesljivega vira poizvedelo, ima omenjena gospa bolezen v glavi.

* (Obesil) se je v Trstu v starem mestu nek mizar, kakor se je pozneje izvedelo, peklo ga je, ker mu je po nesreči zgorelo bankovcev za 80 gld., katere si je prihranil. Ko se je obesil, naložil je okrog sveče oblanice, da ž njim vred zgori njegovo premoženje; ali sveča je padla po strani in ugasnila; dobili so mrtvega, ko so drugi dan vrata razbili.

* (Čudna zamenja.) V Milanu sta stopila iz voza železnice en gospod in krasna gospi, ki sta se še le mej vožnjo seznanila, oba sta imela lične torbice iz tankega rudečega usnja. Gospica gre v drug hotel, nego gospod in mej potem zapazi, da ima gospod njeno in ona njegovo torbico. Vsa preplašena teče v hotel, kjer je gospod ostal, dobila ga jo bledega in preplašenega, začela sta drug drugemu zamenjo tožiti, gospiča reče: Vi imate mojo torbico, v njej imam veliko vrednost, ves diamanten lišp, uhane in zaponko; dajte mi jo. Gospod pa reče: Jaz imam tudi veliko vrednosti v mojej torbici, odpre in pokaže jej velike zavitke bankovcev za polu milijona. Gospiča pravi smehljaje: Da bi bila jaz znala. —

* (Ljubosumnost.) V Nizi je italijanski zemljemerec Lombardini naletel na svojo poprejšnjo ljubico, ki je bila pri gledališču v Nizi. Zvedel je, da je dobila drugega ljubitelja. Zato sklene, da jo bode usmrtil in jo v ta namen povabi v gostilnico na kosilo. Od kosila gresta oba v Lombardinijevo sobo, in tam streli inženier na dekleta, ki, akoravno ranjena, beži doli po stopnicah; a Lombardini teče za njo in še dvakrat ustrela na njo, da je smrtno zadeta po stopnicah mrtva padla. Lombardini hiti potem v svojo sobo, stopi na okno, ustrela se v glavo in pade iz tretjega nadstropja doli na ulični tlak.

* (Nesreča.) Blizu Turina se je po Padu peljalo 5. t. m. 30 delavcev v čolnu domov, izgubili pa so veslo, čoln je trčil ob skalo in vsi delavci so padli v vodo, osem jih je utonilo.

Listnica opravištv: Prosimo one gospode naročnike, ki so nam na dolgu, da nemudoma pošljejo, ker sicer moramo precej pošiljanje ustaviti.

Tržne cene

v Ljubljani 14. aprila t. l.

Pšenica hektoliter 10 gl. 24 kr.; — reč 6 gld. 80 kr.; — ječmen 5 gld. — kr.; — oves 4 gld. — 22 kr.; ajda 5 gld. 70 kr.; — pros 5 gld. 20 kr.; — koruza 6 gld. — kr.; krompir 100 kilogramov 5 gld. 18 kr.; — fižol hektoliter 7 gld. 50 kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 84 kr.; — špeh trišen — gld. 68 kr.; — špeh povojen — gld. 75 kr.; jajce po 2 kr.; — mleka liter 7 kr.; govednine kilogram 60 kr.; — teletnine 44 kr.; — svinjsko meso 60 kr.; — svinjsko 100 kilogramov 2 gld. 95 kr.; — slame 2 gold. 85 kr.; — drvtrda 4 kv. metrov 7 gold. — kr.; — mehka 5 gld. — kr.

Zdajatelj in urednik Josip Jurčič.

Dunajska borza 14. aprila.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	59 gld. 30	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	64	40
Zlata renta	70	20
1860 drž. posojilo	108	25
Akcije narodne banke	763	—
Kreditne akcije	135	70
London	1:8	10
Napol.	10	25
C. k. cekini	6	—
Srebro	113	25
Državne marke	63	—

Izvrstni raki

(82—3)

se dobivajo vsak dan in **ribe** vsak petek v gostilnici

pri „**Lozarji**“ (Stadt München).

Tam se dobiva tudi petero sort prav dobrih **vin** in zmiraj **gorke** in **mrzle jedi**.

Posestnikom vinogradov

v Ormužu in okolici.

Dovoljujem si s tem vsakovrstne

železne drate za vinograde

namestu dosedaj rabljenih lesenih rant, ker je zdaj drat tako po ceni, priporočati, in jih imam take zvarjene in v navadnih sortah na prodaj.

V Ormužu, 12. aprila 1877.

J. N. Kautzhammer,

(93—1)

trgovec z železjem v Ormužu.

Obznanilo.

Lov, ki je last meščanske zadrage d. k. mesta **Kamnika**, v mestnem gozdarskem oporavnem okraju **Bistrica** se od 1. septembra t. l. počenši po ponudbenem poti za deset let daje v najem.

Ta lov je v katastralni občini **Župane njive**, političnega oporavnega okraja **Kamnik** na **Gorenjskem**, in obsega površino 10.943 oralov ali 6297 hektarov gozda in pašnikov, zavzema vse planine takozvanih kamniških planin in je posebno ugodna za kosmato zverjad, posebno za divje kože in srne, kakor tudi za pernat zverjad, kakor divje peteline, ruševke, gozdne jerebe (orehovke), in je stanje zverjadi zdj j. popolnem zadovoljivo.

Dotične ponudbe se do **koneca maja** meseca t. l. pri podpisanej premoženjskej upravi, kjer se tudi natančneje pojasnuje, s pristavkom sprejemajo, da se na ponudbe pod tristo goldinarjev (300 gld.) letne najemščine ne bode obziralo.

Uprava premoženja meščanske korporacije d. k. mesta Kamnika,

7. aprila 1877.

Ivan Murnik,

načelnik.

(89—2)

Knjiga, **60 natisov** doživela, vendar ne pokaže je, to je pač najboljši dokaz, kako je dobra. Za bolnike, ki se hočejo le izvrstnega zdravljenja za pridobitje svojega zdravja posluževati, je taka knjiga dvojne vrednosti in jamči zato, da se ne misli z novimi zdravili na njegovem telesu eksperimentirati, kakor se to večkrat zgodi. — Od imenitne, 500 strani velike knjige: „Dr. Airy's Naturheilmethoden“ je izšel že 60. natis. Tisec in tisoč se ima zahvaliti za svoje zdravje načinu zdravljenja, ki je v tej knjigi popisan; o tem pričajo mnogobrojna, zraven tiskana spričevala. Nihče naj dakle ne zamudi, kupiti si to izvrstno, popularno-medicinsko delo, ki stane 60 kr. a. v., prav kmalu v bližnji knjigarni, ali pa naj si jo proti vposlanju 12 pism. mark po 5 kr. dá poslati od Richter's Verlags-Anstalt in Leipzig, katera poprej, ako se to zahteva, pošlje 100 strani dolg iztisek iz nje franco, v pregled. (330—11)

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—46)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Ohranitev zdravja

obstoji večidel v čiščenju in snažnosti sokov in krvi, ter v pospešitvi dobrega prebavenja. To doseči je najboljši in zdatnejši pripomoček:

Dr. Rosa oživljavno mazilo.

Dr. Rosa oživljavno mazilo zadostuje vsem terjavam najpopolnejše, ono oživlja celo delavnost prebavenja, ustvarja zdravo in čisto krv, in život pridobi zopet svojo prejšnjo moč in zdravje. — Ono je za vse bolezni prebavenja, posebno za zarinjnost teka, kisto se riganje, napihovanje, bruhanje, želodčni krč, zasliženje, krvavico (zlato žilo), prenatlačenja želodca z jedili itd., gotovi in ozdravljivi pripomoček, kateri si je pridobil zaradi izvrstnega učinka v kratkem času splošno razširjenje.

Velika steklenica 1 gold., mala steklenica 50 kr.

Na stotine priznanjevalnih spisov je razporeženih. Razpošilja se na frankovane dopise proti poštne povzetku na vse kraje.

Steinbruch pri Pešti 18. julija 1875.

Veleštovani gospod!

Dolžnost mi je, da vam obznamam o izredno ugodnem učinku dr. Rose oživljavnega mazila. Več časa me je namreč mučilo tako želodčno zlo, da sem samo najlažje jedi užival, a se nikdar nasititi mogel. Če sem le kaj več jedel, ali pa kaj mastnega užil, čutil sem težave in bolezni.

Rabil sem različna zdravila in sredstva, a vedno brez uspeha. Vaše izvrstno dr. Rose oživljavno mazilo mi je pa popolno zdravje dalo, in zahvaljujem se vam najsrčnejše, prosim vas še itd. (pride naročba).

Splošnozanjem

Jože Kaspar.

V prijazno pozorjenje!

Da se ogne neljubim pomotam, naj p. n. naročniki povsodi izrečno: **Dr. Rose oživljavnega mazila** iz B. Fragnerjeve lekarne v Pragi zahtevajo, kajti zapazil sem, da se jemalcem marsikje, ako samo oživljavnega mazila zahtevajo, in ne izrečno: **Dr. Rose oživljavnega mazila**, kako ničvredno mešanico daje.

Pravo se oživljavno mazilo dr. Rose dobiva le v glavni zalogi narejalca **B. Fragnerja**, lekarna pri „črnm orlu“ v Pragi, ogel spornerske ulice št. 205—3.

V Ljubljani: pri lekarnih **Gabriel Piccoli**, **Josipu Svobodi**, **Erazmus Birsiču**; **v Novem mestu:** pri **D. Rizoliu**, **lekarju**; **v Kočevju:** pri **Andreju Braunu**.

Vse lekarne v Avstriji, kakor tudi večidel materialne štacune imajo zaloge tega oživljavnega mazila.

Tamo se tudi dobiva:

Praško univerzalno hišno mazilo,

gotovi in poskušeni pripomoček za ozdravitev vseh prisadev, ran in oteklin po 25 kr. in 35 kr.

Mazilo za oglušenje.

Poskušeno in zaradi mnogo zdravniških poskušanj znano kot najgotovnejši pripomoček za ozdravitev močno oglušeni, ter za pridobitev popolnem izgubljenega sluha. 1 steklenica 1 gold. av. velj. (76—4)

13. aprila:

Atteneder iz Beljaka. — Petermichl iz Dunaja.

Pri **Slonu:** Godnik iz Trsta. — Kopa iz Gorice. — Horak iz Dunaja. — Koder iz Litije. — Košnik iz Dunaja.

Pri **Štali:** Černe iz Gradca. Rützel iz Kočevja.

Izvrstne mineralne barve

surove v kosovih, kakor tudi dobro smlete, se vedno dobojo po nizki ceni pri **Albert Janez vitez pl. Hoeffern-Saalfeld**, posestniku rudokopov ter privavnice za mlenje rudninskih barv v **Logatcu**.

(83—3)

LASTNOST IN REK „NARODNE UNABARNE“.